

Snabbspår – mer samarbete behövs

Sitter med ett uppdrag att skriva på ett projekt för "snabbspår" in i jobb för nyanlända. Eftersom kommunen flyttar sitt yrkesgymnasium så har vi 500 tomma verkstadsplatser att bedriva utbildning i. Vi har yrkeslärare som har kollegiala kontakter med arbetsledare och förmän – de talar samma språk och har ofta jobbat ihop under lång tid. Vi har en SFI som utvecklat stor vana vid att bedriva språkundervisningen direkt på arbetsplatserna. Men så klart behöver vi mer pengar för att anställa fler lärare och praktiksamordnare. Det finns också ett civilsamhälle med kontaktpersoner och föreningar som kan stötta och vara brobyggare.

Ja, så har vi regeringen som anslagit en massa pengar till Arbetsförmedlingen så att de nyanlända ska få utbildning. Så sitter vi där, kommunen med sina resurser och AF med sina och aldrig mötas de två. För AF ska upphandla en kurs där och en kurs där och koppling till SFI, vad är det för något? I bästa fall kan kommunen vinna upphandling av några utbildningar men risken är stor att våra mest utsatta medborgare ska behöva åka kors och tvärs och hur ska SFI-lärarnas tid räcka om de mest ska sitta på pendeltåget? Och hur ska det gå till att individanpassa en utbildning utifrån matchningen mellan en företagare som behöver en speciell kompetens med en person som kanske kan ha just den kompetensen men man måste ju träffas och pröva. Så mycket lättare om man har en yrkeslärare som kan säga att hen har varit i vår verkstad i skolan i tre veckor och "jag ser att hen kan det här och det här andra måste vi träna mer på."

Det finns forskning som visar att en god social miljö är viktig för de mest lågutbildade kvinnorna. Att kunna kombinera praktik och språkstöd på riktiga arbetsplatser med kulturaktiviteter, motion och matlagning och definitivt inte

för långa resvägar. Hur ska vi få ihop det nu?

Men jag ska nog ändå vara lite optimistisk för det verkar som branschorganisationerna nu inser att det går inte att få fler från de forna öststaterna hit. Det finns helt enkelt inte fler och dessutom går det inte att ordna bostad. Men vi har såväl ungdomar som invandrare som är bosatta här redan. Och det förstärkta huvudentreprenörsansvaret gör att man börjar inse att man nog behöver arbetskraft som kan säkerhetsföreskrifter och regelsystem. Händer en olycka kan man inte skylla på underentreprenören från öst. Allt fler företag hör av sig och är intresserade av att få vara med och rekrytera och samarbeta kring att de nyanställda får precis rätt utbildning.

Men snälla regeringen, tänk i former av samarbete mellan kommun och stat. Hela jobbet är inte gjort bara för att Arbetsförmedlingen får mer pengar.

Carin Flemström

Byggbranschen – bakgrund till projektet

Branschen genomgår stora förändringar. Tidigare fanns de flesta som tillsvidareanställda inom storföretagen. Idag har dessa mer en samordnande roll som tjänsteföretag och anställningarna finns hos en mycket rik flora småföretag och bemanningsföretag med en stor andel utländsk arbetskraft. Det finns 96 721 företag inom byggsektorn i Sverige varav endast ca 14 000 är anslutna till någon branschorganisation. Antalet anställda i företag med högst 49 anställda har sedan 1993 ökat från knappt 90 000 till drygt 180 000 medan de företagen med fler än 499 anställda minskat från 90 000 till knappt 60 000 anställda. Det vill säga hela ökningen i branschen ligger inom de mycket små företagen. Det finns därmed ett stort gemensamt behov hos branschorganisationerna och de fackliga organisationerna att nå och organisera såväl företagare som anställda inom de icke anslutna företagen. Projektet kommer därför att arbeta även med företag som inte har kollektivavtal. Förutom språk- och yrkesutbildningar finns stora behov av utbildningar och påverkan när det gäller

säkerhet/arbetsmiljö, jämställdhet och likabehandling. Branschens "varumärke" behöver ett nytt innehåll för att bli attraktivt inte bara för arbetslösa utan även för unga i sitt yrkesval.